

**Stefaan van den Bremt** (1941–2003) je pisal predvsem angažirano poezijo, bil pa je tudi cenjen prevajalec iz španščine (prevedel je npr. Octavia Paza). K njegovim zadnjim zbirkam spadajo *Namišljeno pohištvo* (*Verbeelde in-boedel*, 1995), *Muha z zlatimi krili* (*Een vlieg met gouden vleugels*, 1997) in *Plimovanja jezika* (*Taalgetijden*, 1999).

## *Stefaan van den Bremt*

### Montségur

1.

Na strmini v nezemeljski svetlobi  
videti pleniti prazno krivoversko gnezdo  
kot da se v počitniških cunjah  
bliža gospod dobronamernih,

z nepotešenim pogledom in rdeče opečenimi  
okončinami od mesojedega sonca  
žejen predujma zaklada  
ki se ga ne vidi z nobenimi očmi,

ne ujame z nobeno širokokotno lečo.  
Orlovsko gnezdo ostane neosvojljivo.  
Popolneži niso s tega  
sveta, – in kje je drugi?

2.

In kje je drugi kjer je shranjen  
zaklad, ki za plenilce ostane  
nedotakljiv? Vsaka skrivna pot,  
vsak podzemni hodnik se izteka

v višave starega *cansa*,  
v krivoversko obsojene *Cantose*,  
mimo stare bojne predstave Boga in  
hudobca. Kam je pobegnil,

najditelj? Kje je muzikant  
smrtno ranjenega ljubezenskega

pevca na čigar razkrojenih ustnicah  
še zdaj visi daljna ljubica?

3.

Razvaline še odmevajo kitico Macabruja,  
Ezre Pounda, Peira Cardenala,  
visoko v bičajočem tonovskem načinu  
tramontane in spuščajočega se vetra.

O temi in o svetlobi  
ve kamen Montségurja,  
o radostnem védenju v blodnjaku  
in o najdenju v izgubi,

in o bližini o daljavi  
v neizkoreninjenem jeziku  
o krivoverskih vizijah v azurnih  
tonih daleč nad najvišjo kupolo.

Iz: Stefaan van den Breemt, *Taalgetijden*, Antwerpen, Manteau, 1999, str. 52–54.

## Ludus Danielis

*(In memoriam Daniël Robberechts)*

Se je on kočljivo zanašal na tisto prihodnost,  
ki je zdaj ni več? Kaj je bilo, kar je njega vleklo  
v jamo, v katero nas vržejo? Nič drugega  
kot niča stopnja pisanja: molčanje?

On, ki je znal razvozlati tekstne zanke,  
se je ujel v zanko pretveze, znal prebuditi  
krotko bralsko zver, slep bralni bes  
pomiriti z *bremenilnimi spisi*.

Bilo je njegovo življenje, zdaj pa njegova smrt  
pojasnjuje totalni tekst, ki ga je imel pred očmi,  
besede, ki jih je držal skupaj,  
stavek, ki je kljub vsemu razpadel, se mu izmuznil.

Iz: Stefaan van den Breemt, *Taalgetijden*, Antwerpen, Manteau, 1999, str. 55.